

POVÍDKA

I.

*ZKOUŠKA
CHARAKTERU*

Byla nádherná srpnová neděle a já, se svou ženou Sárrou a naším malým synkem Jacobem jsme se vraceli z výletu v zoologické zahradě. Byl jsem hodně zaneprázdněný junior manager jedné mezinárodní společnosti zabývající se výrobou uranových granulí do jaderných reaktorů, a tak jsem hodně cestoval a nemohl tak trávit tolik času se svou rodinou, kolik bych chtěl. Mé jméno je Michael a svou ženu jsem poznal už první rok mých studií na MIT. Hned jsem věděl, že je ta pravá. Po škole jsme se vzali a poté, co se nám narodil Jacob, jsme se přestěhovali do velkého domu na předměstí Bostonu. Jacob mi byl strašně podobný a byl celým mým světem, stejně tak Sára, milující žena, která se starala o domácnost a trpělivě snášela mou častou nepřítomnost. Já vydělával dost peněz na to, aby dvě nejdražší věci, které jsem v životě měl, nikdy nestrádali a svou nepřítomnost jsem se vždy snažil vynahradit podnikáním nejrůznějších akcí. Celé dny, kdy jsem měl volno, kterého bohužel moc nebylo, jsem si hrával s malým Jacobem, učil ho jezdit na kole, hrát baseball, rybařit. Nikdy nezapomenu na to, jak svým malým prutem ulovil svou první rybu, okouna, který se svou velikostí vešel do dlaně, ale Jacob z toho měl takovou radost a já na něj byl strašně pyšný. Po návratu domů vyprávěl Sáře, jaký se mu povedl úlovek, a ryba v jeho vyprávění dostávala takové rozměry, že bych i já měl co dělat, abych ji uzvedl, tedy pokud by se mi jí vůbec povedlo

z vody vytáhnout. Sára věděla, že přeháníme, ale já jako pyšný otec Jacobovu vyprávění přidával na dobrodružnosti a Sára s námi jako vzorná matka, tehdy pětiletého Jacoba tuto hru hrála. Všichni tři jsme pak podnikali nejrůznější túry do lesů, spojené s tábořením a podobné věci. Však to znáte. Sáře jsem se vše snažil vynahrazovat romantickými večery a kupováním nejrůznějších dárků, o kterých vždy tvrdila, že je nepotřebuje, ale vždy je přijala.

Tentokrát jsem byl hodně zaneprázdněný a mezi dvěma služebními cestami jsem měl jen víkend volna. Sobotu jsem věnoval, teď už šestiletému Jacobovi a večer pak romanticky prožitým chvílím se Sárou. Jacob, vždy tíhnul k lodičkám a ke zvířatům. Však jsme také doma měli psa, rybičky, křečka a párek tarbíků s jejich potomstvem, díky němuž jsem vlastně už nevěděl, kolik těchto hlodavců vlastně máme, ale bylo jich hodně. Tak jsem na víkend naplánoval výlet do zoo, uprostřed které byla velká vodní plocha a byla zde možnost zapůjčení lodičky. Hned ráno mě probudil skákáním a křičením na posteli u mé hlavy, celý nedočkavý, jen abychom už byli na cestě. Byl jsem sice mladý, nebylo mi ještě ani třicet let, ale mé ranní starty byly čím dál tím více obtížnější, ale dali se napravit dvěma hrnky kávy a dnes mi to ještě zpestřil Jacob, svými dotazy, kdy už konečně pojedeme, které neustále opakoval. Během cesty jsem si vzpomněl na sebe, jak jsem musel štvát své rodiče, hlavně tátu, když jsem se pokaždé vyptával, jestli už tam budeme. Naštěstí mě svými dotazy netrápil zase tak dlouho. Proběhli jsme zoo a nakoupili spoustu plyšových zvířátek, u nichž, u některých, jsem vůbec netušil, jestli existují i ve skutečnosti. Po nakoupení dostatečného

množství suvenýrů jsem pro nás vypůjčil lod'ku. Více jak čtyři hodiny jsem pak byl Jacobem trápen veslováním sem a tam po jezeru, protože jsem musel doveslovat ke každému místu, kde zrovna šplouchla nějaká ryba. Sára si to také užívala. Ležela ve slaměném klobouku a černých slunečních brýlích v pestrobarevných šatech, které dokonale obkreslovali její křivky. Rukama na mě občas provokativně cákla vodu. „*Kdyby tady nebyl Jacob, tak ...*“ říkal jsem si v duchu, však víte, na co jsem myslel. Po skončení vyjížd'ky na lodičce mě strašně bolely svaly, ale byl jsem rád, že si to moje rodina užila a byli šťastní. Nasedli jsme do auta a vyrazili jsme k domovu. Zastavil jsem na křižovatce, na červenou a poté, co se nasvítla zelená, jsem šlápl na plyn a pomalu jsem se rozjel. Uslyšel jsem ohlušující ránu a pak vnímal, jak se můj nos třísťí o volant. Pak byla jen tma a ticho.

Probudil jsem se v nemocnici, hlava mi třeštila, nos bolel a špatně se mi dýchalo, protože každý nádech byl doprovázen silnou bolestí na mém hrudníku. Když přišel lékař, tak jediné, co mě zajímalo, bylo to, co je s mou rodinou. Doktor se na mě se smutným výrazem podíval a já hned věděl, že je zle. Sdělil mi, že po bočním nárazu jiného vozu utrpěla Sára vážná poranění a byla na místě mrtvá a můj syn je ve vážném stavu, ale že dělají vše, co je v jejich silách. V tu chvíli, kdy toto dopověděl, se okolo, vše zastavilo, nemohl jsem mluvit, ani dýchat a poté, co se vše začalo rozmazávat, jsem omdlel. Když jsem se probral, tak jsem prosil sestry, každou, která se v mém pokoji objevila, dokonce i uklízečku, aby mě pustila za mým synem. Po mém ustavičném naléhání, kdy jsem s brekem prosil, mě

doktor za synem pustil. Oznámil mi, že můj syn bohužel umírá a že ve skutečnosti nemohou vůbec nic dělat. Řekl, že jeho mozek vykazuje minimální aktivitu a s dalšími orgány to není o nic lepší. Rozbrečel jsem se znovu, ale stále jsem chtěl být u něj. Doktor mě zavedl na pokoj, kde Jacob ležel a varoval mě, že to nebude hezký pohled. Otevřel dveře a já viděl Jacoba, malého Jacoba, jak tam leží, s pomláceným obličejem a hadičkami a dráty všude z těla. Rozběhl jsem se k němu, padl na kolena a vzal ho za jeho malou ručičku. Brečel jsem a nepřestával mu tisknout ruku a hladit po vlasech. Přístroje, které všude kolem nás pípaly, najednou začali vydávat nepřerušovaný tón. Doktor mě ihned od Jacoba odtáhl, a i když jsem se bránil, tak jsem byl příliš slabý. Jacob krátce na to zemřel, ale já mohl být alespoň v poslední minutě jeho krátkého života s ním. Stal jsem se, v devětadvaceti letech, vdovcem a přišel o syna v jeden jediný den.

Následující měsíce byli peklem. V práci jsem dostal volno na tak dlouho, jak budu potřebovat. To bylo sice dobré, ale zároveň mi to umožnilo, aby se moje psychika propadala na úplné dno. Nechodil jsem ven, od psychiatra v nemocnici jsem dostal nějaké léky, ale ty mi stejně moc nepomáhali a já je navíc buď nebral, nebo kombinoval s alkoholem. Trápily mě výčitky, proč si smrt místo mé rodiny nevzala raději mě. Proběhlo i nějaké policejní vyšetřování, ale z toho vzešlo jen to, že auto, které do nás narazilo, bylo kradené a řidiče nenašli. To mi moc na klidu nepřidávalo. Jak rád bych toho sráče, co mě o všechno připravil, dostal do rukou! Přátelé se mi snažili pomoci, ale já je odmítal a každý jejich pokus o to mi pomoci nebo o to,

mě někam „vytáhnout“ bral jako obtěžování. Rodiče, kteří žili, až v Kalifornii mi neustále volali, aby mě poučovali o tom, že je třeba jít dál, že to se mnou jde z kopce, ale co ti věděli o mém utrpení. Nakonec už jsem přerušil kontakt úplně se všemi a zůstal zavřený doma. Ven jsem vycházel jen, když jsem potřeboval lahev, ale povětšinou jsem si vše, co jsem potřeboval, hlavně vodku, nechával vozit, aby mě nikdo neviděl. Takhle to šlo několik dlouhých měsíců, i když mě to ani nepřišlo, během kterých jsem se snažil svůj žal, a hlavně život utopit v litrech alkoholu. Moji přátelé se však semkli, společně s mými rodiči a kolegy a proti mé vůli mě odtáhli z domu na psychiatrii.

Tak jsem strávil 28 dní na odvykačce, kde jsem vyschnul a na různých sezeních své bolesti ulevil. Byla tu stále, ale už ne natolik silná, aby mě stavěla na okraj společnosti.

Po více jak půl roce jsem se vrátil do práce a brzy jsem byl stejně výkonný jako před tou tragédií. Lidé vypadali, že mě chápou a mé chování neodsuzovali. Práce bylo stále více a já dostal nabídku, že si mohu najít asistenta. Pomoc by se mi hodila, a tak jsem nabídku neodmítl. Vypsal jsem nějaké inzeráty a zanedlouho jsem měl na stole hromadu životopisů, většinou starších lidí, než jsem byl já, s vynikajícími preferencemi. Mě se ale nelíbila představa, že by mi asistenta dělal člověk starší. Chtěl jsem dát šanci spíše mladším a nejlépe podobným, jako jsem byl já, když jsem začínal. V té hromadě absolventů, která mi zbyla poté, co jsem vyřadil všechny nevyhovující, anebo prostě jen ty starší, mě zaujal jeden mladík. Ian Banks,

pěťadvacetiletý absolvent MIT, tedy stejné školy jako já, který po škole pracoval jako zástupce vedoucího supermarketu. Přišel mi zajímavý, a tak jsem si ho pozval na schůzku.

Přesně na čas, na který jsme byli domluveni, dorazil ve skvěle padnoucím obleku, usměvavý a upovídaný Ian Banks. Byl tak plný energie, že jsem hned věděl, že on je přesně ten, kterého potřebuji. Přijal jsem ho. Ian byl hodně inteligentní, energický a během měsíce ovládal svou práci tak, jako by ji dělal roky. Byl jsem rád, že jsem si vybral správně a měl tak šťastnou ruku. Stále jsem myslel na Sáru a Jacoba, jaké by bylo štěstí, kdybych ho měl už tehdy a mohl tak s nimi trávit více času, dokud jsem mohl. Při pomýšlení na to, kolik jsem ztratil drahocenného času, kdy jsem mohl být s nimi, mi neznáma vytryskly slzy. Ian mě několikrát přistihl, jak brečím nebo jak zasněně hledím na obrázek mě, Sárý a Jacoba na mém stole. Vždy se mě ptal, co se děje, ale já ho vždy odbyl s tím, jaké další úkoly máme pro daný den. Nikdy jsem mu neřekl, co se mi stalo. Nepovažoval jsem to pro naši práci za důležité, a navíc jsem tušil, že to stejně musel vědět od našich kolegů. Naštěstí byl natolik rozumný a slušný, že na mně nic více nevyzvídal. Naše práce obnášela časté létání nejen po celých Spojených státech, ale i po celém světě. Abychom byli produktivnější, tak jsme létali každý zvlášť, protože tak jsme zvládli udělat dvakrát tolik. Až teď, poprvé, jsme museli letět oba. Čekala nás cesta do Čeljabinsku, a jelikož já neuměl rusky, za to Ian perfektně, vyrazili jsme spolu.